

## Botezul copiilor



Andrei Mironescu, [ortho-logia.com](http://ortho-logia.com)

Nici eu nu eram la inceput convins ca este bine ca pruncii sa fie botezati. Si eu mi-am pus intrebarea "Cum poate un prunc sa creada si sa se boteze?" Numai acum, dupa un studiu al Scripturii si al istoriei Bisericii primare, pot spune ca exista argumente covarsitoare in favoarea botezului pruncilor. Sigur ca la prima vedere, expresii ca "pocaieste-te si boteaza-te", sau "crede si boteaza-te" pot da impresia ca numai adultii se pot boteza. Greseala acestui mod de a gandi nu consta in faptul ca un adult trebuie sa creada inainte de a se boteza, ci in aplicarea in cazul pruncilor unei porunci adresata adultilor. Biblia nu a fost scrisa pentru prunci, ei fiind in grija parintilor, care pot auzi, intelege si crede. In plus, mai trebuie facuta o distinctie importanta intre botezul copilului si cel al adultului : adultul trebuie sa se pocaiasca in timp ce pruncul, neavand greseli personale, nu are pacate pentru care sa se pocaiasca. Din moment ce nu si-a inchis inima printr-o respingere voita a vointei lui Dumnezeu, inima lui este deschisa si capabila de a primi harul lui Dumnezeu. Gandeste-te, daca am urma acelasi rationament, din ceea ce citim in 2 Tesaloniceni 3:10 "Daca cineva nu vrea sa lucreze, nici sa nu manance" ar reiesi ca trebuie sa ne infometam copiii, pentru ca nu vor sa munceasca. Desigur ca nu este asa, copiii putand primi hrana chiar daca nu muncesc. Verbele "a se pocai", "a munci" se refera la cei care sunt capabili sa faca aceste lucruri.

Pe de alta parte, avem in Biblie exemple de copii ce primesc darul credintei atunci cand sunt atinsi de harul lui Dumnezeu. In Luca 1:44, cand Maria s-a dus la Elisabeta, aceasta a spus : "Iata, cum veni la urechile mele glasul salutarii tale, pruncul a saltat de bucurie in pantecele meu." Deci, nu putem masura intr-un mod stiintific predispozitia unei persoane de a primi harul mantuitor. Ar mai fi si alte exemple : Psalm 8:2 (in traducerea Cornilescu, numerotarea psalmilor este decalata cu 1 fata de traducere pe care o am eu), Matei 21:16 "...din gura copiilor si a celor ce sug Ti-ai pregatit lauda", Psalm 21:9-10 "Ca Tu esti Cel care m-ai scos din pantece, nadejdea mea. Spre tine m-am aruncat de la nastere, din pantecele maicii mele, Dumnezeuul meu esti Tu". In Matei 18:3 ni se spune: "De nu va veti intoarce si nu veti fi precum pruncii, nu veti intra in imparatia cerurilor", deci vedem ca, pruncii sunt modelul nostru de credinta. Nu este pusa conditia : pana cand pruncii nu vor deveni adulti, ci exact opusul : pana cand adultii nu vor redeveni ca pruncii.

Pentru a intelege practica istorica crestina a botezului copiilor, este important sa intelegi modul in care pruncii erau inclusi in procesul mantuirii din Vechiul Testament. Cel mai important semn al legamantului intre Dumnezeu si copii lui Israel era circumcizia. Dumnezeu a poruncit ca acest ritual sa fie aplicat tuturor celor de parte barbatesca in varsta de 8 zile. (Geneza 17:12).

Fireste, pruncul nu era intrebat daca vrea sa se nasca in Israel sau daca vrea sa fie evreu. Intrebarea : "vrei sa porti semnul legamantului si sa apartii poporului lui Dumnezeu, sau nu vrei acest lucru ?" nu a fost niciodata pusa, aceasta decizie apartinand parintilor. Este usor de gasit legatura intre circumcizie si botezul crestin in scrierile lui Pavel privitoare la Israel si Biserica : "In El ati si fost taiati imprejur, cu taiere imprejur nefacuta de mana, prin dezbracarea de trupul carnii, intru taierea imprejur a lui Hristos ingropati fiind impreuna cu El in botez" (Coloseni 2:11,12). Deci pentru crestini botezul este plinirea taierii imprejur din Vechiul Testament. Folosindu-ne de aceasta legatura, putem spune ca Dumnezeu a inclus toti evreii, chiar si copiii in legamantul Vechiului Testament. Scriptura subliniaza ca "toti au fost botezati in nor si in mare" (1 Cor. 10:2) atunci cand l-au urmat pe Moise prin Marea Rosie. Ar fi fost de neconceput ca oamenii sa-si lase copiii la tarm pentru a deveni prada a armatelor lui Faraon, doar pentru ca nu erau destul de mari pentru a intelege, sau pentru ca nu puteau lua o decizie personala de a se salva strabatand Marea Rosie. In Iesire 10:9 se vede ca toti au pornit in aceasta calatorie, adulti si copii.

"Caci nu voiesc, fratilor, ca voi sa nu stiti ca parintii nostri au fost toti sub nor si ca toti au trecut prin mare. Si toti, intru Moise au fost botezati in nor si in mare. Si toti au mancat aceeasi mancare duhovniceasca; Si toti, aceeasi bautura duhovniceasca au baut, pentru ca beau din piatra duhovniceasca ce ii urma. Iar piatra era Hristos (I Corinteni 10:1-4).

Un alt simbol al mantuirii in Vechiul Testament, deasemenea destinata intregii familii, este arca lui Noe. Dumnezeu I-a spus lui Noe : Intra in corabie, tu si toata casa ta (Geneza 7:1). Apostolul Petru, referindu-se la potop si la arca, scrie : "putine suflete...s-au mantuit prin apa. Iar aceasta mantuire prin apa inchipuia botezul, care va mantuieste astazi si pe voi" (1 Petru 3:20-21). Din nou, este dificil a ne inchipui ca nepotii lui Noe sa fi fost lasati in afara corabiei, numai pentru ca nu puteau intelege misiunea lui Noe.

Pentru a intelege mai bine acest concept, al "mantuirii familiei" in Vechiul Testament, iti mai dau un exemplu. Dumnezeu I-a vorbit lui Moise, poruncindu-I sa spuna poporului sau sa ia

"cate un miel de familie fiecare". Sangele acelui miel urma sa salveze viata primului nascut al fiecarei familii. Acest concept al mantuirii familiei este intalnit nu numai in vremea lui Avram si Moise ci si chiar in vremea ultimei perioade a Vechiului Testament, in vremea lui David (2 Regi 7:12-16).

Precum vezi, in toate legamintele Vechiului Testament facute de Dumnezeu cu poporul sau erau inclusi si copiii: legamantul cu Noe dupa potop (Facere 9:9), legamantul cu Avraam (Facere 17:4,7), cu Moise "Va infatisati inaintea fetei Domnului... copii vostri, femeile voastre... ca sa inchei legamint cu Domnul Dumnezeuul tau" Deuteronomul (29:10-12). Chiar si consecintele incalcarii legamintului cu Adam s-au facut simtite si asupra copiilor. Oare in Noul Testament, desi il depaseste pe cel Vechi in ceea ce priveste privilegiile si promisiunile, acest principiu sa nu mai functioneze ?

La cincizecime, atunci cand Petru a predicat pentru prima data Evanghelia, el nu a spus ca promisiunea este facuta numai adultilor. Dimpotriva, dupa ce a aratat doar cu un verset mai sus necesitatea botezului, el aminteste invatatura ce facea parte dintotdeauna din legamantul iudeilor: Caci voua este data fagaduinta si copiilor vostri si tuturor celor de departe, pe oricati ii va chema Domnul Dumnezeuul nostru (Fapte 2:39). Aceeasi fagaduinta a fost facuta de catre Dumnezeu lui Avraam, si apoi reamintita de Pavel in epistola catre Galateni : "Iar daca voi sunteti ai lui Hristos, sunteti deci urmasii lui Avraam, mostenitori dupa fagaduinta" (Gal. 3, 29). Nimeni nu poate alege singur sa devina mostenitor, asa se naste, fie ca doreste sau nu. Ma gandesc acum la un print care va deveni mostenitorul tronului.

Gandul despartirii parintilor de copiii lor, mi se pare contrar atat sentimentului crestin cat si legilor umane. Se poate ca in vreme ce tulpina este in biserica, ramura sa fie in afara ei ? Se poate ca in timp ce parintele este in imparatia vizibila a Mantuitorului, copilul lui, trup din trupul lui sa nu aiba nici o legatura cu ea ? Cum ziceam, si in legile facute de oameni vedem ca pruncii sunt nascuti cetateni ai statului in care rezida parintii, avand aceleasi drepturi cu acestia.

Copiii erau membri recunoscuti in biserica din Vechiul Testament. Cand Dumnezeu l-a chemat pe Avram si a stabilit un legamant cu el, nu numai ca l-a inclus si pe pruncul lui, dar a stabilit si un ritual in care era pecetluita relatia copilului cu biserica. Circumcizia exprima clar, in viziunea lui Pavel, o "pecete a dreptatii in credinta" (Romani 4,11). Dumnezeu ii spune lui Avram : "Se vor binecuvanta intru tine toate neamurile pamantului" (Facere 12:3), deci nu numai descendentei lui (Facere 18:18; 22:18; 26:4). Legamantul, pecetea a fost administrata la porunca lui Dumnezeu timp de aproape doua mii de ani. Daca infinita intelepciune a considerat ca este drept ca pruncii sa fie subiectii "pecetei dreptatii in credinta" inainte de a fi capabili sa si-o exercite, eu cred ca acest lucru este potrivit si acum.

Biserica lui Dumnezeu este aceeași in substanta acum ca si atunci.

In Galateni 4:1-6 Pavel compara poporul afla sub legamantul Vechiului Testament cu un copil mostenitor. Asa cum un om ajuns la maturitate este acelasi individ ca pe vremea cand era copil, tot astfel si biserica, dupa venirea lui Hristos, aflata deci in plenitudinea privilegiilor si a luminii, este aceeași biserica cu cea care, cu multe secole in urma nu se bucura de atatea privilegii, dar avea in fruntea ei acelasi Conducator divin (Fapte 7:32). Tot

Pavel, referindu-se la copiii lui Israel, spune ca "Si noua ni s-a binevestit ca si acelora" (Evrei 4:2); "parintii nostri au fost toti sub nor si toti au trecut prin mare. Si toti, intru Moise au fost botezati in nor si in mare. Si toti au mancat aceeași mancare duhovniceasca; Si toti, aceeași bautura duhovniceasca au baut, pentru ca beau din piatra duhovniceasca ce ii urma. Iar piatra era Hristos (I Corinteni 10:1-4). Avraam, ni se spune, " a fost bucuros sa vada ziua lui Hristos si a vazut-o si s-a bucurat" (Ioan 8:56). Deci biserica vechiului testament nu este doar o biserica divin constituita ci este si o biserica a evangheliei, a lui Hristos, zidita pe aceeași temelie a aposolilor (Efeseni 2:20).

Dar pasajul ce pune sub cea mai puternica lumina identitatea bisericii, este Romani 11: 15-24, unde Biserica este comparata cu un maslin. Aceeasi comparatie este facuta si de profetul Ieremia: "Maslin verde, impodobit cu roade frumoase, te-a numit Domnul", dar din cauza pacatului "in zgomotul cumplitei tulburari a aprins foc imprejurul lui si ramurile lui s-au stricat" (Ieremia 11, 16). Romani 11: 15-24 "Caci daca parga este sfanta, asa e si framantatura, si daca radacina este sfanta, atunci si ramurile sunt. Dar daca unele din ramuri au fost taiate si daca tu, maslin salbatic, ai fost altoit in locul lor si-ai devenit partas al radacinii si al grasimii maslinului, nu te mandri fata de ramuri; iar daca te mandresti, nu tu porti radacina ci radacina pe tine... Dar vei zice: Au fost taiate ramurile ca sa fiu altoit eu... Bine ! Ele au fost taiate din pricina necredintei, dar tu stai prin credinta. Nu te ingamfa, ci teme-te; ca daca Dumnezeu n-a crutat ramurile firesti, nici pe tine nu te va cruta. Vezi dar bunatatea si asprimea lu Dumnezeu: asprimea fata de cei ce-au cazut, dar fata de tine bunatatea lui Dumnezeu, daca vei ramane in aceasta bunatate; altfel si tu vei fi taiat. Dar si aceia, de nu vor ramane in necredinta vor fi altoiti, ca putere are Dumnezeu sa-I altoiasca din nou. Caci daca tu ai fost taiat din maslinul cel din fire salbatic si'mpotriva firii ai fost altoit in maslin bun, cu cat mai mult acestia, cei ce sunt dupa fire, vor fi altoiti in chiar maslinul lor.

Inlaturarea ramurilor naturale (evreii) din cauza necredintei nu duce la distrugerea maslinului. A ramas trunchiul, radacina. Neamurile - ramurile unui maslin salbatic - au fost altoite in maslinul bun, acelasi maslin din care s-au taiat ramurile naturale. Evreii vor fi altoiti in insusi maslinul lor cand vor reveni in biserica crestina. Daca cele doua biserici ar fi fost distincte, ar fi fost o exprimare gresita referitoare la evreii ce "vor fi altoiti in chiar maslinul lor".

Daca pruncii erau membri si daca biserica ramane aceeași, ei raman inca membrii bisericii, garantia primirii pruncilor fiind data cu 2000 de ani inaintea scrierii Noului Testament, ea nefiind revocata niciodata.

Introducerea pruncilor in sanul bisericii prin porunca divina este de netagaduit. Unicitatea bisericii, in ambele perioade, este de netagaduit. Permanenta legamantului lui Avraam, care atinge "toate neamurile pamantului", deasemenea este de netagaduit. Si nu gasim in Noul Testament sau in scrierile bisericii primare nici un indiciu potrivit caruia acest mare privilegiu sa fi fost retras, deci indiscutabil ramane in vigoare O noua reinstituire a acestui privilegiu nici nu ar fi fost necesara, mai ales pentru ca se intelesese deja ca in Noul testament, privilegiile nu se micșorau ci se extindeau. Nu se poate imagina ca privilegiile si semnul apartenentei copiilor cu care erau asa de obisnuiti primii crestini sa fie brusc retrase, fara a rani inimile parintilor. Totusi, nu se semnaleaza in istoria erei apostolice nici o

disputa pe aceasta tema.

Diferentele intre circumcizie si botez sunt in aceleasi puncte in care si Vechiul Testament difera de Noul Testament. Botezul nu mai are limitarea de a se administra numai partii barbatesti si numai in a opta zi, aceste ridicari ale constringerilor reamintindu-ne de noile privilegii ale Noului Testament, sub care "nu mai este nici iudeu, nici elin, nu mai este nici rob, nici liber, nu mai este parte barbateasca si parte femeiasca, pentru ca voi toti una sunteti in Hristos Iisus" (Galateni 3:28).

Profetul Isaia, desi nu este un scriitor al Noului Testament, vorbeste mult despre timpurile Noului Testament. Vorbind despre zilele de pe urma, profetul declara : "Nu va fi nici o nenorocire si nici un prapad in muntele meu cel sfant... Eu voi face ceruri noi si pamant nou... Varsta poporului Meu va fi ca varsta copacilor... ei vor fi un neam binecuvatat si impreuna cu ei si odraslele lor" (Isaia 65:25; 11:9; 65:17; 22-23). Putem face legatura intre spusele proorocului Ieremia si cele ale lui Hristos pe care le gasim la Matei 19:13-15 : "Lasati copiii si nu-i opriti sa vina la Mine, ca a unora ca acestora este imparatia cerurilor." In original, este aceeaasi exprimare folosita de Hristos in predica de pe munte; Matei 5:3,10 "Fericiti cei saraci cu duhul, ca a lor este imparatia cerurilor". Daca imparatia gloriei le apartine, cu atat mai mult au dreptul la privilegiile bisericii pe pamant.

Tot Dumnezeu spune ca sub Noul Testament, va scrie legea Lui pe inimile poporului sau: "Voi pune legea Mea inauintrul lor si pe inimile lor voi scrie si le voi fi Dumnezeu, iar ei Imi vor fi popor... toti de la sine Ma vor cunoaste, de la mic pana la mare "(Ieremia 31:34). De aici eu inteleg ca credinta noastra reprezinta mai mult decat cunoasterea unei anumite doctrine, ci mai mult o incredere neconditionata, ca cea a unui copil, in Dumnezeu. Mai inteleg ca pruncii participa in credinta, chiar daca nu o pot articula, deoarece credinta noastra este lucrarea lui Dumnezeu in noi si nu depinde de capacitatea noastra de a o explica.

1 Corinteni 7:14 "Caci barbatul necredincios se sfinteste prin femeia credincioasa si femeia necredincioasa se sfinteste prin barbatul credincios. Altminteri, copiii vostri ar fi necurati, dar acum ei sunt sfinti".

Termenii sfant si necurat au si un sens eclezial in biblie. In Vechiul Testament, numai poporul lui Dumnezeu era "popor sfant si deosebit de toate popoarele fiind al Domnului" (Lev. 20:26) pentru ca era poporul cu care incheiase legamant.

Printre Corinteni erau multe cazuri de crestini uniti prin casatorie cu pagani. Pavel spune ca atunci cand necredinciosul vrea sa locuiasca cu femeia credincioasa, ei trebuie sa continue sa locuiasca impreuna, legatura lor fiind sfintita prin caracterul persoanei credincioase, copiii lor fiind "sfinti", adica, membrii ai bisericii din care face parte persoana credincioasa. Deci partea necredincioasa este sfintita de persoana credincioasa in sensul in care copiii sunt recunoscuti ca apartinand familiei sfinte din care face parte persoana credincioasa.

Faptul ca atunci cand ambii parinti sunt credinciosi copiii lor au dreptul sa apartina bisericii se subintelegea. Daca s-ar fi stiut ca nici un copil - din parinti credinciosi sau nu - nu poate apartine bisericii, atunci nu ar fi existat nici un dubiu. Caci daca credinta amandoua nu ar fi insemnat nimic, credinta unuia nici atat. Intrebarea pe care Pavel ar fi primit-o ar fi putut

fi urmatoarea : "Vad copiii vecinilor mei crestini fiind membri ai bisericii si mai vad copiii cerlorlalti, care sunt necredinciosi, ca nu apartin bisericii. Eu cred in Hristos, dar barbatul meu nu. Ce se va intampla cu copiii nostri ? Vor fi admisi cu mine sau vor ramane ca barbatul meu ?" Dumnezeu ii considera de partea celui credincios. Necredinta partenerului nu poate interveni in legamantul lui Dumnezeu.

Argumentul conform caruia daca nu exista nici un exemplu de botez al pruncilor in Biblie, acest lucru nu este posibil ar trebui sa functioneze si in cazul femeilor care nu ar avea voie sa se impartaseasca, sa primeasca Cina Domnului. Totusi, acest lucru nu se intampla nici in bisericile neo-protestante.

Toate cazurile de botezuri intalnite sunt administrate convertitilor de la iudaism sau paganism la crestinism. Nu exista cazuri de persoane nascute din parinti crestini care sa fie botezati, odata ajunsi la maturitate. Nu se intra in detalii din sanul bisericii decat pentru a arata rezolvarea unor disensiuni. Botezul pruncilor neiscand nici un conflict, fiind un eveniment de zi cu zi in biserica, nu avea rost a fi subliniat.

Conform acestor principii neo-protestante, copiii crestinilor sunt complet "inafara" (Efeseni 2:12), ca si copiii paganilor si mahomedanilor, pana cand prin credinta si pocainta devin subiecti ai legamantului. Convertirea si botezul lor ar fi trebuit insemnate, detaliate, ca si botezul celor "instrainati de cetatenia lui Israel". Totusi, pe parcursul a 60 de ani cuprinsi in Noul Testament, nu exista vreun botez al unui adult nascut din parinti crestini.

Folosul botezului copiilor, ca si folosul circumciziei iudeilor "este mare, in toate privintele" (Rom 3:2). Copilul devine purtator de har si este protejat de puterea raului, inainte de a da vreun semn de inteligenta sau de capacitate de intelegere. Nu exista nici un parinte care sa astepte trezirea, credintei, a cugetului, pentru a-si imbraca, hrani, imbaia copilul. Dorinta pentru sanul mamei si nevoia de caldura sunt naturale in copil.

Odata cu botezul, copilul incepe sa locuiasca in Hristos si vointa lui este intarita pentru a depasi efectele pacatului mostenit. Umanitatea cazuta, corupta, este unita cu umanitatea inviata a lui Hristos.

Hristos a luat asupra lui pacatele tuturor, s-a dat jertfa pentru toti. Daca viata incepe la nastere, oare Hristos nu are mila de a-si oferi leacul nemuririi si copiilor care au nevoie de el ?

Romani 5:12 "De aceea, precum printr-un om a intrat pacatul in lume si prin pacat moartea, asa si moartea a trecut la toti oamenii, pentru ca toti au pacatuit in el." De aceea, "nu este drept nici unul, nici macar unul nu este".

Tit 3:5 "El ne-a mantuit, nu din faptele cele intru dreptate savarsite de noi, ci dupa a Lui indurare, prin baia nasterii celei de-a doua si prin innoirea Duhului Sfant".

Credinta nu trebuie considerata un act al mintii si al vointei. Este o relatie de dragoste si incredere, o relatie care nu este limitata de ratiune. (Psalm 21:9-10, Marcu 9:42, Luca 1:44).

Am cateva intrebari la care sunt curios sa aflu raspunsul tau.

1. Daca botezul copiilor este o inventie ulterioara, cand a fost mentionat prima data si cine a fost initiatorul ?
2. De ce nu exista proteste impotriva validitatii din partea nimanui in timpul bisericii primare ?
3. Unde se spune in Biblie exact ca este interzis botezul copiilor ?
4. Unde este abolit legamantul lui Dumnezeu cu evreii, care care ii includea si pe copii ?
5. Unde prescrie Scriptura o varsta anume pentru botez ?
6. Chiar daca ar exista o varsta cand credinta ajunge la maturitate, cum se poate discerne ea ? Care credinta nu se maturizeaza mereu ? Cand este destul de matura pentru botez ?
7. Unde in scriptura scrie ca pruncii sunt scutiti de efectele caderii pentru ca nu sunt destul de maturi sa creada ? (chiar si creatia este sub blestemul caderii omenirii Romani 8:19-21)
8. Cum ramane cu multele intelesuri biblice ale botezului, altele decat "urmare a pocaintei", cum ar fi: taina regenerarii (Tit 3:5), altoirea in trupul lui Hristos (1 Cor. 12:13), trecerea din domnia Satanei sub autoritatea lui Hristos (Romani 6:17), expresia manifestarii dumnezeirii (Luca 3:21, 22), primirea in legamantul lui Dumnezeu (Coloseni 2:11), actul de adoptiune al Domnului si imbracarea cu Hristos (Gal 3:26, 27). De ce aceste lucruri sa fie luate, interzise copiilor unei familii crestine ?
9. Daca ar fi existat norma de a boteza copiii la o varsta mai mare, de ce nu exista mentionate in biblie sau in scrierile bisericii instructiuni date parintilor pentru a sti cum sa-si ajute tinerii adolescenti sa se pregateasca pentru botez ?

Botezul copiilor este o expresie a dragostei lui Dumnezeu. Ne arata ca ne iubeste si ne accepta inainte ca noi sa Il cunoastem si sa-L iubim, inca din momentul nasterii. A spune ca o persoana trebuie sa ajunga la varsta responsabilitatii inainte de a fi botezat inseamna a face harul lui Dumnezeu oarecum dependent de inteligenta omului. Dar harul Dumnezeiesc nu este dependent de o actiune a noastra, este un dar al dragostei Lui.

Ceea ce ma nedumereste cel mai mult este conceptul varstei responsabilitatii, sub care nimeni nu se poate boteza. Oare la ce varsta un copil, fara vina personala in fata lui Dumnezeu, se transforma peste noapte dintr-un miel inocent intr-un pacatos pe care iadul il asteapta daca nu se pocaieste si se boteaza ? Sa fie la 8, 12, 14 sau 20 de ani ? Cand Dumnezeu va considera unele actiuni care ieri ar fi fost trecute cu vederea, puse pe seama imaturitatii, ca fiind pasibile de pedeapsa cea mai grea.

Practica botezului numai la adulti a aparut in secolul XVI, odata cu aparitia anabaptistilor. Vrand ca adeptii lor sa demonstreze public renuntarea la orice mostenire catolica, anabaptistii vroiau ca acesti adepti sa-si demonstreze supunerea la vointa Domnului printr-un botez public. Initial ei nu admiteau pe nimeni sub 20 de ani. Aceasta varsta a fost coborata mai apoi la 16 ani, iar si mai tarziu a scazut si mai mult, ajungandu-se ca astazi sa nu fie o regula stricta pentru toate bisericile descendente ale doctrinei anabaptiste. Astfel, se pot intalni copii de cinci, sase ani al caror botez sa fie permis in unele biserici iar in altele nu.

Ce se intampla cu copiii care mor inainte de a ajunge la varsta responsabilitatii, la varsta la care credinta lor ar putea creste ? Vor ajunge in iad?

- Daca crezi in realitatea mostenirii pacatului stramosesc, nu poti trage alta concluzie. "Ce este nascut din trup, trup este, si ce este nascut din Duh, Duh este" (Ioan 3:6), "Carnea si

sangele nu pot sa mosteneasca imparatia lui Dumnezeu" (I Corinteni 15:50), "Nimeni nu e curat de intinaciune, chiar daca viata lui ar fi o singura zi" (Iov 14,4) si "intru faradelegi m-am zamislit si intru pacate m-a nascut maica mea" (Psalm 50,6).

- Daca raspunsul tau este: nu, Dumnezeu este prea milostiv ca sa lase sa se intample asa ceva unui prunc nevinovat inseamna ca exista o justificare a botezului copiilor, din moment ce admiti existenta unor factori, altii decat propria lor vointa, care pot interveni in procesul mantuirii.

In Ioan 3:5, Hristos ne spune : "Adevar, adevar iti spun, de nu se va naste cineva din apa si din Duh, nu va putea sa intre in imparatia lui Dumnezeu." Conform spuselor lui Hristos, pentru a intra in imparatia lui Dumnezeu, fiecare persoana trebuie sa se nasca din apa si din Duh. Vedem ca Hristos nu aminteste de nici o exceptie in ceea ce ii priveste pe prunci. El nu spune: "Pentru a intra in imparatia lui Dumnezeu adultii trebuie sa se nasca din apa si din Duh, dar copiii pot intra si fara nastere din apa si din Duh". Aceasta porunca este universala, iar daca cineva vrea sa fie sigur ca pruncii sai vor ajunge in imparatia lui Dumnezeu in caz de moarte, trebuie sa stie ca nasterea din apa si Duh este absolut necesara.

Stiu ca unii neoprotestanti nu considera ca Ioan 3:5 se refera la botez, desi nu pot da o interpretare clara a versetului. Nu vreau sa intru acum in amanunte in ceea ce priveste semnificatia botezului, dar bucuros o voi face daca si tu vrei intr-o scrisoare viitoare. Tot ce vreau sa spun este ca nici o interpretare a versetului nu poate scoate din cauza necesitatea botezului copiilor. Daca vei admite ca aici este vorba de botez, atunci cu siguranta si copiii trebuie sa se boteze pentru a ajunge in rai in caz de deces. Daca nu admiti ca aici este vorba de botez, atunci sustii ca numai adultii, cei care ajung la varsta responsabilitatii se pot naste din nou. Din moment ce Hristos a spus ca trebuie sa fii nascut din nou pentru a ajunge in imparatie inseamna ca propria teologie condamna pe cei decedati inainte de varsta responsabilitatii la iad. Totusi, imi vei spune ca acesti prunci pot ajunge in rai.

Reiau pasajul din Matei 18:2-5 " Si El, chemand la Sine un copil, l-a pus in mijlocul lor si le-a zis : Adevar va spun: De nu va veti reveni si nu veti fi precum copiii, nu veti intra in imparatia cerurilor. Dar cel ce se va smeri pe sine ca acest copil, acela este mai mare intru imparatia cerurilor. Si cel ce va primi un copil ca acesta intru numele Meu, pe Mine Ma primeste." Ar fi ciudat sa spunem ca trebuie sa venim la El ca si copiii, iar apoi sa-i excludem chiar pe copiii care ni s-au dat drept model de la a intra in comuniune cu el prin botez. Pasajul are aluzii directe la botez, Hristos spunand "in numele meu". In Fapte 2:38 ni se vorbeste despre botezul "in numele lui Iisus Hristos" adica sub autoritatea lui Hristos. Sunt patru astfel de pasaje (Fapte 2:38, 8:16, 10:48 si 19:5). Intr-adevar, botezul se face "in numele Tatalui, a Fiului si a Sfantului Duh" (Matei 28:19). Comparand versetele, tragem concluzia ca Hristos se gandea la botez cand a spus cuvintele din Matei 18.

Principala dificultate a unora dintre protestanti in a accepta botezul pruncilor o constituie notiunea ca nimeni nu poate primi har fara sa ceara. Totusi, acest lucru este bine stabilit in Noul Testament. Il vedem pe Hristos in Matei 19:15 punandu-si mainile peste copiii adusi de parinti. Oare nu s-a transmis har din mainile Lui, chiar daca pruncii nu au cerut acest lucru ? Cand sutasul Corneliu l-a rugat pe Hristos sa-i vindece sluga, Hristos nu i-a spus "imi pare rau, dar nu pot face asta decat daca sluga ta mi-o va cere", ci l-a vindecat pe baza credintei sutasului. Fiica femeii cananeence din Matei 15:21-28 a fost tamaduita datorita credintei

mamei sale.

Matei 9:2-6 "Si iata, I-au adus un slabanog zacand pe pat. Si Iisus, vazand credinta lor, i-a zis slabanogului : Indrazneste fiule, iertate fie pacatele tale... Ridica-te, ia-ti patul si mergi la casa ta!" Credinta prietenilor slabanogului a facut posibil atat vindecarea fizica cat si iertarea de pacate.

In Marcu 5:22, 23 tatal unei fetitze aflate pe moarte vorbeste in numele ei, zicand "Fiica mea este pe moarte; vino si pune-Ti mainile pe ea, ca sa scape si sa traiasca." Nu cred ca a spus cineva la acel moment ca fata ar fi trebuit sa creada pentru ea, nimeni neputand sa creada in locul ei. Hristos o inviaza datorita credintei tatalui ei.

Atunci cand ucenicii ii opresc pe cei care isi aduceau pruncii la Iisus (Matei 19:14, Luca 18:15-16), Hristos le spune: "Lasati copii sa vina la Mine si nu-I opriti, ca a unora ca acestia este imparatia lui Dumnezeu". Cuvantul folosit in limba greaca este *brephe* = prunci, care nu se pot apropia de Hristos de unii singuri, si care nu pot lua o decizie constienta de a-l "accepta pe Iisus ca Domn si Mantuitor personal" (citatul l-am pus intre ghilimele, desi nu este din Biblie). Dar Hristos nici nu le cere sa faca o asemenea alegere, spunand ca ei sunt exact genul de oameni care pot veni la El sa mosteneasca imparatia. Daca Hristos spune, "lasati-i sa vina la Mine", putem sa nu-i lasam sa se imbrace in El (Gal 3, 27) prin botezul in Hristos (Romani 6:3)?

Sunt exemple in Noul Testament de intregi familii botezate.

"...am botezat si casa lui Stefanas" (1Cor 1,16); "Iar dupa ce s-a botezat, si ea si casa ei..." (Fapte 16:15), "...s-a botezat indata, el si toti ai lui" (Fapte 16:33) Este greu de imaginat ca acele familii nu contineau copii, intr-o cultura unde familiile erau numeroase, neexistand metode contraceptive sofisticate, in care copiii erau considerati o binecuvantare de la Dumnezeu.

Apoi, daca crestinii din veacul apostolic in dorinta de a usura sufletele celor care au murit nebotezati in vremea pregatirii pentru botez, incepusera a se boteza ei, iarasi, pentru cei morti nebotezati (I Cor 15,29), cum si-ar fi lasat ei copiii sa moara nebotezati ?

Ai observat ca pana acum am analizat doar texte biblice desi, pentru mine, ca ortodox, Biblia nu este singurul ghid. Am vrut doar sa-ti arat ca practica botezului pruncilor reiese si doar din Biblie. Dar si invataturile bisericii sunt clare si unanime in privinta botezului aplicat pruncilor. Toti episcopii, toti sfintii bisericii spun ca si pruncii trebuie botezati. Primii care au refuzat aceasta practica au fost anabaptistii, in secolul 16. Majoritatea protestantilor, de-alungul istoriei, incluzand luterani, anglicani, metodisti, reformati, prezbiteriani, au botezat si ei prunci. Luther si Calvin (folosindu-se de acelasi principiu "Sola Scriptura") au propovaduit botezul pruncilor.

Dupa cum spuneam, toti parintii bisericii au afirmat aceasta practica, incepand cu Policarp, episcopul Smirnei, discipol al apostolului Ioan, nascut in jurul anilor 70, care a fost ars de viu la Roma pentru ca a refuzat sa-l nege pe Hristos, continuand cu Iustin Martirul (110 - 165), Irineu (120 - 202), episcopul Lyonului, Hipolit (170-236), Origen (185-254). Sfantul martir Ciprian, episcopul Cartaginei, a condus sinodul din Cartagina in anul 251 in care s-a

redactat un raspuns catre Fidus, care propusese ca botezul sa fie administrat ca si circumcizia odinioara, adica in a opta zi de la nastere. In raspuns se spune ca mila si harul lui Dumnezeu nu trebuie refuzat nici unui om, indiferent de varsta. Este de notat ca Fidus nu se indoia de legitimitatea botezului pruncilor, el doar credea ca botezul trebuie administrat exact ca si circumcizia, in a opta zi.

Lista ar putea continua cu Grigorie de Nazianz, cu Ioan Gura de Aur, toti aratand in scrierile lor insemnatatea botezului pruncilor.

Pentru a-ti arata cat de importante sunt aceste scrieri, vreau sa-ti aduc aici un citat din epistola lui Pavel catre tesaloniceni "...fratilor, stati neclintiti si tineti predaniile pe care le-ati invatat fie prin cuvant, fie prin epistola noastra" (2 Tes 2:15). Evanghelia consta din traditii orale si scrieri (traditie = paradosis -> a transmite).

Biblia condamna doar traditiile omenesti care contrazic cuvantul lui Dumnezeu, (Matei 15:3-9, Marcu 7, Coloseni 2:8-9) ca de exemplu obiceiul de a da zeciuiala din banii destinati parintilor. Biserica se bazeaza pe traditia apostolica, nu omeneasca. Pavel ii lauda pe cei care tin predaniile (1 Cor 11:2) si ii sfatuieste pe crestini sa se fereasca de cei care nu umbla dupa predanie (2 Tes. 3:6).

Matei 23:2-3 scaunul lui Moise - nu este mentionat nicaieri in vechiul Testament. Hristos, care condamna traditia umana in capitolul 15, valideaza traditia autentica in capitolul 23.

Fapte 2:42 : dupa predica lui Petru, cei botezati staruiau in invatatura apostolilor si in partasie, in frangerea painii si in rugaciuni. Conform teoriei sola scriptura, biserica vizibila nu are autoritate in doctrina. Totusi se vede ca doctrina deja exista prin biserica asezata de Hristos, desi nu exista nici un rand scris din Noul Testament. Conform sola scriptura, acesti crestini nu ar fi putut avea nici o doctrina in care sa staruie.

Cum s-a rezolvat disputa privind circumcizia din Fapte 15? Crestinii din Iudeea vroiau sa forteze pe cei ce se crestinau sa fie circumcisi. Cine a luat decizia finala si cum a fost luata? Daca s-ar fi aplicat sola scriptura, adevarul ar fi trebuit sa fie dovedit cu versete din Vechiul Testament, apostolii ar fi trebuit sa scrie raspunsul si dupa ce se stabilea ca este o scriere a Noului Testament, atunci s-ar fi lamurit problema. Totusi, dupa ce Petru le-a zis ce s-a hotarat de catre apostoli si preoti, in Fapte 15:12 toata multimea a tacut. Aceasta decizie nu s-a scris decat dupa 25 de ani, insa biserica nu a asteptat ca Luca sa scrie pentru a aplica decizia.

2 Petru 1:20 "Nici o proorocie a Scripturii nu se talcuieste dupa socotinta fiecaruia." Petru condamna interpretarea personala, principiul ce sta la baza teoriei sola scriptura.

2 Petru 3:16 Petru spune despre scrierile lui Pavel ca ar contine "lucruri anevoie de inteles pe care cei nestiutori si neintariti le rastalmacesc ca si pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare". Interpretarea personala poate duce la erezii.

Daca fiecare punct teologic trebuie dovedit din Scriptura, atunci si sola scriptura trebuie dovedita din Scriptura. Asta este cea mai mare problema a teoriei sola scriptura, nu poate fi dovedita din biblie, deci se autocontrazice. Imi aduce aminte de o propozitie ca "Nici o generalizare nu este adevarata" care deasemenea se auto desfiinteaza. Vei gasi in Biblie

versete care sa spuna ca Scriptura este de folos, ca este inspirata, dar nicaieri ca este suficienta ca ar contine tot adevarul inspirat necesar, sau ca numai ea ar fi de folos.

Matei 18:17-18 drept aceea, mergand, invatati toate neamurile, botezandu-le...invatindu-le sa pazeasca toate cate v-am poruncit voua, si iata, eu cu voi sunt in toate zilele, pana la sfarsitul veacului. Ce s-a intamplat cu apostolii carora li s-a poruncit sa propovaduiasca ? Numai Ioan, Matei si Petru au scris ceva in Noul Testament. Oare ceilalti nu si-au indeplinit misiunea ?

Fapte 13:5 Pavel si Barnaba au vestit cuvantul in Salamina iudeilor. Dar nu se scrie nicaieri ce continea predica lor.

Fapte 20:27, 31-32 Pavel spune ca l-a invatat pe Efeseni 3 ani noapte si zi. Oare cele sase scurte capitole din epistola catre Efeseni epuizeaza toata invatatura data de Pavel?

2 Timotei 2:2 "si cele ce ai auzit de la mine cu multi martori de fata, acestea le incredintez la oamenii credinciosi, care vor fi destoinici sa invete si pe altii. Pavel nu spune : scrie ce-ti spun si distribuie copiile la toata lumea ca sa citeasca si sa interpreteze singuri. Timotei, care a fost hirotonisit de Pavel (1 Timotei 4:14; 2 Timotei 1:6) va propovadui ceea ce Pavel l-a spus oral, credinta venind din ceea ce se aude (Romani 10:17). Nu exista nici un verset care as apuna ca cuvantul scris este singurul cuvant al lui Dumnezeu.

Daca autorii Noului Testament credeau in sola scriptura, de ce apelau la traditia orala, considerand-o drept cuvantul lui Dumnezeu ? (Matei 2:23; 23:2; 1 Cor 10:4; 1 Petru 3:19; Iuda 9, 14 15)?

Cand Iisus s-a ridicat la cer, ce a lasat in urma, o carte sau o biserică ? Biserica s-a raspandit cu decenii inainte ca Noul Testament sa fie scris si adunat. Prima carte s-a scris la mai mult de 20 de ani dupa rastignire, iar ultima la mai mult de 60 de ani. Canonul Scripturii a fost stabilit de sinoadele de la Cartagina (393) si Hippo (397). Cum au rezistat crestinii, toti acesti ani fara o lista a cartilor Noului testament, daca Iisus a vrut ca toti crestinii sa urmeze numai Biblia ? Biblia provine din Biserica, nu Biserica din Biblie. Exista deja stalpul si temelie adevarului (1 Timotei 3:15), biserică cea care rezista de atunci. Daca cineva nu asculta de biserică, trebuie sa-ti fie pagan si vames (Matei 18:17-18). Aici cred ca este singurul loc unde "ecclesia" este tradus prin neutru "adunare" in traducerea Cornilescu. Sa-ti mai dau un exemplu de traducere dupa parerea mea eronata: Psalm 97,7 : "Sint rusinati toti cei ce slujesc icoanelor si care se falesc cu idoli" care in traducerea ortodoxa este "Sa se rusineze toti cei se inchina chipurilor cioplite si se lauda cu idoli lor", fireste cuvantul icoana nu avea ce cauta aici.

Hristos a dat autoritate bisericii vazute sa lege pe pamant si in cer.

De ce acceptam in Scriptura carti care nu au ca autori pe vreunul din cei 12 apostoli?

De unde stim cine a scris cartile carora le spunem Matei, Marcu, Luca, Ioan, Fapte...

Unde in Biblie gasim o lista inspirata si infailibila a cartilor ce trebuie sa fie continute in Biblie?

De unde stim, numai din Biblie, ca fiecare carte a Noului Testament este inspirata, chiar daca numai Apocalipsa isi atesta propria canonicitate ? Totusi, chiar Apocalipsa si Epistola catre Evrei nu au fost de toti recunoscute, pana la cele doua sinoade din secolul patru. Intr-adevar, chiar daca scriptura ar spune care sunt autentice am putea crede bazandu-ne numai pe acest lucru? Si cartea lui Mormon sustine ca este inspirata.

Majoritatea cartilor Noului Testament au fost scrise pentru a aborda probleme specifice bisericii primare, niciuna dintre ele nefiind o prezentare sistematica a teologiei, a dogmei crestine. Pe ce suport biblic se bazeaza protestantii cand spun ca toate invataturile apostolilor sunt cuprinse in scrierile Noului Testament?

Daca sinoadele din Cartagina si Hippo erau infailibile, atunci de ce nu sunt recunoscute toate doctrinele sustinute de membrii celor doua sinoade cum ar fi succesiunea apostolica, botezul pruncilor, etc. Tot in 397 a fost stabilit si canonul Vechiului Testament, care continea cele sapte carti care si acum sunt incluse in traducerea ortodoxa, spre deosebire de traducerea Cornilescu. Cele sapte carti sunt citate atat de episcopii cei mai importanti ai primelor secole, cat si chiar de Pavel (Evrei 11:35 - niciunde in Vechiul Testament, traducerea protestanta, nu vei gasi un exemplu de persoane torturate, care refuza eliberarea pentru a dobandi una mai buna, invierea. Va trebui sa cauti printre cartile Vechiului Testament inlaturate de Luther, si anume in 2 Macabei 7:1, 5-9 "Intamplatu-s-a si cu sapte frati, pe care, impreuna cu maica lor prinzandu-i, i-a silit regele, cu biciul si cu vine batandu-i, sa manance carnuri de porc, care nu le era slobod a manca...Dar fratii impreuna cu mama lor se indemnau a muri vitejeste zicand asa : Domnul Dumnezeu vede si cu adevarat mangaiere are dintre noi... Si dupa ce primul frate s-a savarsit, a adus pe al doilea sa-l batjocoreasca...insa si acesta, ca si cel dintai, pe rand toate chinurile le-a suferit si, cand era sa moara, a zis: tu, dar, nelegiuitule, ne scoti pe noi dintr-aceasta viata, insa Imparatul lumii pe noi cei care murim pentru legile Lui, iarasi ne va invia cu inviere de viata vesnica").

Daca Hristos a intentionat ca crestinismul sa fie religia unei carti, cum de a asteptat pana in anul 1450 pana cand sa arate cuiva cum sa construiasca o masina de tiparit ? In plus, cei care stiau sa citeasca in timpul imperiului Roman nu depaseau zece procente din totalul populatiei.

Traditia si Sfanta Scriptura se conditioneaza reciproc si se completeaza una pe alta; caci Scriptura s-a nascut din traditia orala, care a existat de la inceput. Daca traditia se regaseste pana la Iisus si pana la apostoli atunci ea are autoritate. Daca nu poate fi urmarita in trecut, pana la apostoli, este facuta de oameni. Daca adevarul lui Dumnezeu nu se poate schimba, atunci teologia noastra poate fi gasita in secolele I, III, VII, XV, XX. Daca nu, atunci nu poate fi apostolica (Matei 16:18-19, 28:20; Ioan 16:13). Sola scriptura o gasim numai din secolul XVI.

Vreau sa-ti spun ca, avand ocazia sa stau mai mult timp pe internet, am vorbit cu cativa ortodocsi, majoritatea din SUA, care proveneau din biserici neoprotestante. Unul dintre ei, facea parte din grupul de doua mii de neoprotestanti care in anul 1987 au trecut in jurisdicia arhiepiscopala a Bisericii Ortodoxe de Antiohia. Auzisem despre ei, dar nu stiam amanunte. L-am intrebat ce l-a facut sa se converteasca la Biserica Ortodoxa. Mi-a spus ca in anul 1986 se publicase in Christian Sourcebook o situatie statistica, conform careia existau 21 000 denominatiuni, cu 270 de noi denominatiuni care se formau in fiecare an,

deci probabil ca acum numarul lor a ajuns la 25000. Fiecare denominatiune este sigura ca este singurul grup care intelege revelatia lui Dumnezeu si ca nimeni altcineva in ultimii 2000 de ani nu a mai gasit deplina invatatura a lui Hristos. Majoritatea rupturilor s-au format ca rezultat al interpretarilor personale ale Noului Testament. Un asemenea haos nu poate fi vointa lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu nu este autorul neorinduieli, ci al pacii (1 Cor. 14:33). Mi-a dat un citat din rugaciunea lui Hristos dupa despartirea de apostoli (Ioan 17:21) "Ma rog si pentru cei ce prin cuvantul lor vor crede in Mine, pentru ca toti sa fie una; asa cum Tu, Parinte, esti intru Mine si Eu intru Tine, tot astfel si ei sa fie una intru Noi, ca lumea sa creada ca Tu M-ai trimis." Intre crestini trebuie sa existe o unitate conforma cu unitatea Sfintei Treimi. Iti imaginezi ca ar putea exista disensiuni intre persoanele Sfintei Treimi ?

Si din alte versete reiese aceasta idee:

Filipeni 2:2 Faceti-mi bucuria deplina ca sa ganditi la fel, avand aceeasi iubire, aceleasi simtiri, aceeasi cugetare.

1 Corinteni 1:10 Va indemn, fratilor, pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos ca toti sa vorbiti la fel si sa nu fie dezbinari intre voi, ci sa fiti cu totul uniti in acelasi cuget si in aceeasi intelegere.

Mi-a spus ca a inceput sa citeasca scrierile episcopilor primelor biserici crestine, hotararile primelor sinoade si a constatat ca a gasit concepte care erau categoric respinse de biserica din care facea parte si a inceput sa ia mai in serios versetul 1 Timotei 3:15.

Am spus ca nu voi intra in amanunte privind semnificatia botezului, si intr-adevar, nu vreau sa-ti citez, sa fac o exegeza a unor versete ca (1 Petru 3:18-21, Fapte 22: 12-16; Fapte 2:38-39,41; Romani 6:3-4, Galateni 3:27; 1 Cor 12:13; Evrei 10:22; Tit 3:5; Marcu 16:16, 1 Cor 6:11etc.) pe care sunt convins ca le-ai citit si tu. Vreau insa sa-ti aduc aici cateva profetii ale Vechiului Testament privitoare la botez. Primul citat este din Iezechie 36:24-27 care sintetizeaza cred intregaa invatatura ortodoxa despre botez :

"De aceea va voi scoate dintre neamuri si din toate tarile va voi aduna si va voi aduce in pamantul vostru. Si va voi stropi cu apa curata si va veti curati de toate intinaciunile voastre si de toti idolii vostri va voi curati. Va voi da inima noua si duh nou va voi da; voi lua din trupul vostru inima cea de piatra si va voi da inima de carne. Pune-voi in auntrul vostru Duhul Meu si voi face ca sa umblati dupa legile Mele si sa paziti si sa urmati randuielile Mele."

Ideea "spalarii" pacatelor o gasim si la Isaia, in 4:4. Mai departe, in Zaharia 13:1, Domnul spune: "In vremea aceea va fi un izvor cu apa curgatoare pentru casa lui David si pentru locuitorii Ierusalimului, pentru curatirea de pacat si de orice alta intinare." Profetul ne arata cu siguranta promisiunea botezului, asa cum face si regele David in Psalmi 50:3: "Mai vartos ma spala de faradelegea mea si de pacatul meu ma curateste". In final Isaia leaga apa de mantuire Isaia 12: 2-3: "Iata Dumnezeul cel tare al mantuirii mele; nadajdui-voi intru El si nu ma voi infricosa, ca izvorul puterii mele si cantarea mea de lauda este Domnul Dumnezeu si izbavirea mea. Vetii scoate apa cu veselie din izvoarele mantuirii".